

ತಂಗುದಾಣಗಳಿಗೆ ಆಸ್ಪದ ಕಲ್ಪಿಸದ ಚಲನಶೀಲತೆ ಜೀವಪರ ಆಗಿರುವುದಿಲ್ಲ

ಮಕ್ಕಳ ನಗು, ಸಂಗಾತಿಯ
ಸ್ವರ್ತದ ಬಿಸುಪು,
ಅಮ್ಮ ಅಪ್ಪನ ಕಾಳಜಿ,
ಸ್ನೇಹಿತರ ಬೆನ್ನುತಟ್ಟುವಿಕೆ
— ಇವೆಲ್ಲವೂ ನೀಡುವ
ಅಭಯವನ್ನು
ಡಿಜಿಟಲ್ ಜಗತ್ತಿನ
ಲೈಕು ಕಾಮೆಂಟುಗಳು
ನೀಡಲಾರವು
ಎನ್ನುವುದನ್ನೂ ಬದುಕಿನ
ಆದ್ಯತೆ ಯಾವುದಾಗಬೇಕು
ಎನ್ನುವುದನ್ನೂ
'ಲಾಕ್‌ಡೌನ್ ಸಮಯ'
ನಮಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದೆ.

ಈಶ್ವರ್

ಬೀದಿ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಮಾರುವ ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್ ಹೂಗಳು ತಮ್ಮ ಹೊಳಪಿನ ಬಣ್ಣಗಳಿಂದ ಗಮನಸೆಳೆಯುತ್ತವೆ. ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್ ಹೂಗಳಂತೆಯೇ ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್ ಚಿಟ್ಟೆಗಳೂ ಪೇಟಿಯಲ್ಲಿ ಲಭ್ಯ. ಕೃತಕ ದುಂಬಿ ಮತ್ತು ಹೂಗಳನ್ನು ನೋಡಿದಾಗಲೆಲ್ಲ, ಅವು ನಮ್ಮ ಬದುಕನ್ನು ಸಂಕೇತಿಸುತ್ತಿವೆಯೇನೋ ಎನ್ನಿಸುತ್ತದೆ.

ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ಪ್ರಭಾವಳಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಜಗತ್ತು ಮೇಲ್ನೋಟಕ್ಕೆ ಆಕರ್ಷಕವಾಗಿದೆ. ಅಂಗೈಯಲ್ಲಿನ ಮೊಬೈಲ್ ಫೋನ್‌ನಲ್ಲಿ ಇಡೀ ವಿಶ್ವವೇ ಕಣ್ಣು ಮಿಟುಕಿಸುತ್ತಿದೆ. ಬ್ಯಾಂಕ್ ಖಾತೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣವಿದ್ದು, ಮೊಬೈಲ್ ಫೋನ್ ಮೇಲೆ ಬೆರಳಾಡಿಸಿದರೆ ಸಾಕು, ರುಚಿಕರ ಖಾದ್ಯಗಳು ಸೇರಿದಂತೆ ಬಯಸಿದ್ದೆಲ್ಲವೂ ಮನೆಬಾಗಿಲಿಗೆ ಧಾವಿಸಿಬರುತ್ತದೆ. ಡಿಜಿಟಲ್ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ಸಾವಿರಾರು ಸಂಖ್ಯೆಯ ಸ್ನೇಹಬಳಗವಿದೆ. ಎಲ್ಲವೂ ಸರಿ. ಆದರೆ, ಇವೆಲ್ಲವೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಆದ್ರ್ವತೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿವೆಯೇ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಸಣ್ಣ ನಿಟ್ಟುಸಿರೊಂದು ಹೊರಬೀಳುತ್ತದೆ.

ನಾಳೆಯ ಬದುಕು ಅನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿರುವ ವರ್ಗವನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಉಳಿದಂತೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಹುತೇಕರ ದೈನಿಕ ಎರಕ ಹೊಯ್ಯಂತೆ ಒಂದೇ ಬಗೆಯದಾಗಿದೆ. ಮನೆಯ ಹೊಸ್ತಿಲು ದಾಟಿದರೆ ನಮ್ಮ ಗುರುತನ್ನು ಅಳಿಸಿಹಾಕುವಂತೆ ಜನಸಾಗರ ಭೋರ್ಗರೆಯುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮುಖವೂ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಳೆಬಿಲ್ಲು ಮೂಡಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ತುಸು ನಿಂತು ಮಾತನಾಡಲು ಯಾರಿಗೂ ಪುರುಸೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಹರಿಯುವ ನೀರಿನಂತೆ ಒಂದೇಸಮನೆ ಜಗತ್ತು ಚಲಿಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ನಿರಂತರ ಚಲಿಸುವುದೇ ಬದುಕಿನ ಉದ್ದೇಶ ಎನ್ನುವಂತೆ ನಾವೂ ಕಾಲಿಗೆ ಚಕ್ರ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಚಲನೆ ಮನೆಯೊಳಗೂ ಇದೆ. ಮನೆಯ ತುಂಬ ಗೋಡೆಗಳು. ಆ ಗೋಡೆಗಳು ಮನಸ್ಸುಗಳ ನಡುವೆಯೂ ಎದ್ದಿವೆ. ಮಾತನಾಡಿದರೆ ಗದ್ದಲ ಎನ್ನಿಸುತ್ತದೆ; ಮಾತನಾಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಟೀವಿಯಲ್ಲಿನ ಬಿಂಬಗಳು ಮಾಡುತ್ತವೆ. ತುಟಿಗಳಲ್ಲಿ ನಗು ಮೂಡಿಸುವ, ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಒದ್ದೆಯಾಗಿರುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಆ ಬಿಂಬಗಳಿಗೇ ವಹಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಒರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ನಮ್ಮೊಳಗಿನ್ನೂ ಭಾವುಕತೆ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿರುವ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತೆಗೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಅಪರಾಧದ ಸುದ್ದಿ ನೋಡುತ್ತ ಊಟ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಅಸಾಧ್ಯ ಮಂಡಿನೋವು ಎಂದು ಅಮ್ಮ ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಟ್ಟ ಸದ್ದು. ಊಟದ ನಂತರದ ಬಿಡುವಿನಲ್ಲಿ ಮೊಬೈಲಿನಲ್ಲಿನ ಮಿತ್ರಮಂಡಳಿಯನ್ನು ಸಂತ್ಯಸಬೇಕು. ಮೊಬೈಲ್ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣು ಕೀಲಿಸಿಕೊಂಡೇ ಮಕ್ಕಳು, ಹಿರಿಯರು, ನಾವು, ನನ್ನಮ್ಮ ಕೋಣೆ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಹಾಸಿಗೆ ಸೇರಿದೊಡನೆ ಬೆಳಗಿನ ಒತ್ತಡ ನೆನಪಾಗಿ ಆದಷ್ಟೂ ನಿಧ್ರೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮಗ್ಗುಲು ಬದಲಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿನ ದೇಹಗಳೇನೋ ಮಗ್ಗುಲು ಬದಲಿಸಬಹುದು. ಬದುಕು ಮಾತ್ರ ಮಗ್ಗುಲು ಬದಲಿಸದಂತೆ, ಯಂತ್ರರೂಪಿಯಾಗಿ ಸಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಪಯಣದಲ್ಲೇ ವಕೈರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಕೊರೊನಾ. ಈ ಕೊರೊನಾ ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಸಿ ಇರಿಸಿದ ವೈರಸ್ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ; ಸಹಬಾಳ್ವಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವ ಆನಂದವನ್ನು ಹಾಗೂ ಕುಟುಂಬದ ಚೆಲುವನ್ನು ನೆನಪಿಸಿದ ಗುರುವೂ ಗೆಳೆಯನೂ ಹೌದು. ಸಂಬಂಧಗಳಲ್ಲಿನ ಮಾರ್ದವತೆಯನ್ನು ಮತ್ತೆ ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿದ, ಸಂವೇದನಾಕೋಶಗಳನ್ನು ಚಿಪ್ಪುಟಿ ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸಿದ ಅಗ್ಗಳಿಕೆ ಕೊರೊನಾಗೆ ಸಲ್ಲಬೇಕು. ಬದುಕಿನ ಸೌಂದರ್ಯದೊಂದಿಗೆ ನಶ್ವರತೆಯನ್ನೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರುವ ಕೊರೊನಾ, ಇರುವುದೆಲ್ಲವು ಬಿಟ್ಟು ಇರದುದರಡೆಗೆ ತುಡಿಯುವ ಜೀವನದ ವೈರುಧ್ಯಗಳ ದರ್ಶನವನ್ನೂ ನಮ್ಮ ಚಾಳೀಸು ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಕರುಣಿಸಿದೆ.

ಬದುಕಿನ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣತೆ ಇರುವುದು ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಮಿಷಿಗಳನ್ನು ಎಚ್ಚುಕಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ. ಮಕ್ಕಳ ನಗು, ಸಂಗಾತಿಯ ಸ್ವರ್ತದ ಬಿಸುಪು, ಅಮ್ಮ ಅಪ್ಪನ ಕಾಳಜಿ, ಸ್ನೇಹಿತರ ಬೆನ್ನುತಟ್ಟುವಿಕೆ — ಇವೆಲ್ಲವೂ ನೀಡುವ ಅಭಯವನ್ನು ಡಿಜಿಟಲ್ ಜಗತ್ತಿನ ಲೈಕು ಕಾಮೆಂಟುಗಳು ನೀಡಲಾರವು ಎನ್ನುವುದನ್ನೂ ಬದುಕಿನ ಆದ್ಯತೆ ಯಾವುದಾಗಬೇಕು ಎನ್ನುವುದನ್ನೂ 'ಲಾಕ್‌ಡೌನ್ ಸಮಯ' ನಮಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದೆ. ಆಧುನಿಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬದುಕು ನಿಂತ ನೀರಿನಂತಿರುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಿಜ. ಆದರೆ, ಚಲನಶೀಲತೆ ಎನ್ನುವುದು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೊಡವಿಕೊಂಡು ಸಾಗುವ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲ. ಓಟದ ನಡುವೆಯೂ ನಮ್ಮ ನಿಜದ ನೆಲೆ ಯಾವುದೆನ್ನುವುದನ್ನು ಮರೆಯದಿರುವುದು ಹಾಗೂ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ತಂಗುದಾಣಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಕಲಿಸದ ಚಲನಶೀಲತೆ ಜೀವಪರವಾಗಿರುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಕೊರೊನಾದಿಂದಾಗಿ ನಮ್ಮ ಅನುದಿನದ ಓಟ ತಡವರಿಸುತ್ತಿದೆ, ನಿಧಾನವಾಗಿದೆ. ಈ ನಿಧಾನವನ್ನು ಬದುಕಿನ ಸಮಾಧಾನವನ್ನಾಗಿ ಬದಲಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಜಾಣ್ಮೆ ನಮ್ಮದಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆ ಜಾಣ್ಮೆಯನ್ನು ಕಣ್ಣೆರೆಯುತ್ತಿರುವ 'ಪ್ಲವ' ನಾವು ಸಂವತ್ಸರ ನಮಗೆ ನೀಡಲಿ. ಯುಗಾದಿಯ ಸಂದರ್ಭ, ಹೊಸತನಕ್ಕೆ ಹಂಬಲಿಸುವ, ಹೊಸ ತೀರ್ಮಾನಗಳಿಗೆ ಬದ್ಧರನ್ನಾಗಿರುವ ಸಂದರ್ಭ. ಡಿಜಿಟಲ್ ಬದುಕಿಗಿಂತಲೂ ಭೌತಿಕ ಸಂಬಂಧಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಮುಖ್ಯ ಎನ್ನುವುದರ ತಿಳಿವು ಹಾಗೂ ಆ ಅರಿವಿನ ಅನುಷ್ಠಾನದ ಸಂಕಲ್ಪಕ್ಕೆ ಈ ಚಾರಿಯ ಯುಗಾದಿ ಪ್ರೇರಣೆ ನೀಡಲಿ.

■ ರಘುನಾಥ ಚ.ಹ.